

Úmluva MOP č. 17 o odškodnění pracovních úrazů

Generální konference Mezinárodní organizace práce,

která byla svolána Správní radou Mezinárodního úřadu práce do Ženevy a tam se sešla dne 19. května 1925 na svém sedmém zasedání,

rozhodnuvši se přijmout některé návrhy, týkající se odškodňování pracovních úrazů, jež jsou prvním bodem jednacího pořadu zasedání, a

stanovivši, že tyto návrhy budou mít formu mezinárodní úmluvy,

přijímá dne 10. června 1925 tuto úmluvu, která bude označována jako Úmluva o odškodnění pracovních úrazů, 1925, aby ji členské státy Mezinárodní organizace práce ratifikovaly podle ustanovení ústavy Mezinárodní organizace práce:

Čl.1.

Každý členský stát Mezinárodní organizace práce, který ratifikuje tuto úmluvu, se zavazuje zajistit, že osoby, které utrpěly pracovní úraz, nebo osoby na nich závislé, budou odškodněny za podmínek, rovnajících se přinejmenším těm, které stanoví tato úmluva.

Čl.2.

1. Vnitrostátní zákonodárství o odškodňování pracovních úrazů se bude vztahovat na dělníky, zaměstnance a učně, zaměstnané veřejnými nebo soukromými podniky, provozy nebo závody.

2. Každý členský stát však může ve svém vnitrostátním zákonodárství stanovit výjimky, které bude považovat za nutné, pokud jde:

- a) o osoby, vykonávající příležitostné práce, které nesouvisí s předmětem podnikání zaměstnavatele,
- b) o domácí dělníky,
- c) o členy zaměstnavatelovy rodiny, kteří pracují výlučně na jeho účet a žijí v jeho domácnosti,
- d) o pracovníky nikoli manuální, jejichž výdělek přesahuje hranici stanovenou vnitrostátním zákonodárstvím.

Čl.3.

Tato úmluva se nevztahuje:

1. na námořníky a rybáře, pro něž bude obsahovat ustanovení pozdější úmluva,
2. na osoby požívající zvláštní právní úpravy, jejíž podmínky jsou přinejmenším stejné jako podmínky stanovené touto úmluvou.

Čl.4.

Tato úmluva se nevztahuje na zemědělství, pro které zůstává v účinnosti Úmluva o odškodnění pracovních úrazů v zemědělství, přijatá Mezinárodní konferencí práce na jejím třetím zasedání.

Čl.5.

Odškodnění příslušející pracovníku nebo osobám na něm závislým při úrazech, které mají za následek jeho trvalou pracovní neschopnost nebo smrt, bude vypláceno ve formě pravidelných plateb. Avšak toto odškodnění může být vypláceno zcela nebo zčásti ve formě jistiny, bude-li příslušnému úřadu dána záruka, že jí bude uvážene užit.

Čl.6.

Při pracovní neschopnosti bude odškodnění poskytnuto nejpozději od pátého dne po úrazu, at již bude vypláceno příslušným zaměstnavatelem, úrazovou pojišťovnou nebo nemocenskou pojišťovnou.

Čl.7.

Přídavek k odškodnému bude poskytnut v případech, kdy pracovní neschopnost v důsledku pracovního úrazu je takové povahy, že postižená osoba vyžaduje trvalou pomoc jiné osoby.

Čl.8.

Vnitrostátní zákonodárství stanoví kontrolní opatření, jakož i způsoby přezkoumání odškodnění, které bude považovat za potřebné.

Čl.9.

Osoby utrpěvší pracovní úraz budou mít právo na lékařskou pomoc a na takovou pomoc chirurgickou a farmaceutickou, která bude v důsledku těchto úrazů uznána za potřebnou. Tato pomoc bude poskytována na náklady buď zaměstnavatele nebo úrazových, nemocenských či invalidních pojišťoven.

Čl.10.

1. Osoby utrpěvší pracovní úraz budou mít právo na to, aby jim zaměstnavatel nebo pojišťovatel poskytl a normálně obnovoval protézy a orthopedické pomůcky, jejichž užívání bude uznáno za potřebné. Avšak vnitrostátní zákonodárství může výjimečně připustit, aby poskytování a obnovování protéz a orthopedických pomůcek bylo nahrazeno tím, že se osobě utrpěvší úraz přizná doplňkové odškodné, jehož výše bude odpovídat pravděpodobnému nákladu spojenému s poskytnutím a obnovováním těchto pomůcek a bude se o něm rozhodovat v době jeho určení nebo přezkoumání.

2. Vnitrostátní zákonodárství stanoví taková kontrolní opatření, která jsou potřebná k tomu, aby se, pokud jde o obnovování pomůcek, zabránilo jeho zneužití nebo aby se zajistilo, že doplňkové odškodné je užit k tomuto účelu.

Čl.11.

Vnitrostátní zákonodárství bude obsahovat ustanovení, která se zřetelem ke vnitrostátním podmínkám budou považována za nejvhodnější k tomu, aby se za všech okolností v případě platební neschopnosti zaměstnavatele nebo pojišťovatele zajistilo placení odškodnění osobám utrpěvším pracovní úraz nebo v případě smrti osobám na nich závislým.

Čl.12.

Formální ratifikace této úmluvy budou za podmínek stanovených v ústavě Mezinárodní organizace práce oznámeny generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce a jím zapsány.

Čl.13.

1. Tato úmluva nabude účinnosti poté, kdy generální ředitel Mezinárodního úřadu práce zapíše ratifikace dvou členských států Mezinárodní organizace práce.
2. Tato úmluva zavazuje toliko členské státy, jejichž ratifikace byla zapsána u Mezinárodního úřadu práce.
3. Pro každý další členský stát nabude tato úmluva účinnosti poté, kdy byla zapsána jeho ratifikace u Mezinárodního úřadu práce.

Čl.14.

Jakmile budou u Mezinárodního úřadu práce zapsány ratifikace dvou členských států Mezinárodní organizace práce, oznámí to generální ředitel Mezinárodního úřadu práce všem členským státům Mezinárodní organizace práce. Rovněž jim oznámí zápis všech ratifikací, které mu členové organizace sdělí.

Čl.15.

S výhradou ustanovení článku 13 každý členský stát, který ratifikuje tuto úmluvu, souhlasí s tím, že začne provádět ustanovení článků 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 a 11, nejpozději do 1. ledna 1927 a přijme nezbytná opatření, aby tato ustanovení nabyla účinnosti.

Čl.16.

Každý členský stát Mezinárodní organizace práce, který ratifikuje tuto úmluvu, se zavazuje provádět ji v jeho koloniích, državách a protektorátech, v souladu s ustanoveními článku 35 ústavy Mezinárodní organizace práce.

Čl.17.

Každý členský stát, který ratifikoval tuto úmluvu, může ji vypovědět po uplynutí pěti let ode dne, kdy tato úmluva poprvé nabyla účinnosti, písemným sdělením generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce, který je zapíše. Výpověď nabude účinnosti jeden rok po dni, kdy byla zapsána u Mezinárodního úřadu práce.

Čl.18.

Vždy, bude-li to považovat za nutné, Správní rada Mezinárodního úřadu práce předloží generální konferenci zprávu o provádění této úmluvy a přezkoumá, zda je záhodno dát na pořad jednání generální konference otázku její úplné nebo částečné revize.

Čl.19.

Francouzské a anglické znění této úmluvy mají stejnou platnost.